

Vuosi 2043. Talousvaikeuksien ja ideologisten ristiriitojen riepottelema Venäjä on hajonnut Itä-Venäjään ja alati länsimaistuvaan Länsi-Venäjään. Moskovon Punaiselle torille oli kokoontunut suuri joukko ihmisiä. Tuulenvirekään ei väräyttänyt hiostavaa seesteistä kesäilmaa. Vanhat koristeelliset kivirakennukset, kuten Pyhän Vasilin katedraali värikkäine sipulimaisine kupoleineen, ympäröivät laajaa harmaista kivilaatoista koostuvaa aukiota. Aurinko kiilteli Kremlin terävien tornien kultaisissa huippukoristeissa. Metalliset verkkoaidat oli pystytetty ympäröimään aluetta. Aitojen sisäänkäynneillä sekä alueen sisällä vartioivilla järjestyspoliiseilla oli valkoiset suojapuvut joiden oikeassa olkavarressa oli sininen ja punainen raita. Asut olivat kevyitä, mutta täysin luodinkestäviä. Uniformujen kankaaan sisään ommeltu panssari koostui limittäisistä ohuista levyistä. Levyt olivat erikoisvalmisteista muovi- ja keraamimateriaalia ja kestävämpiä kuin teräs. Levyjä oli kahtena kerroksena joiden välissä oli geeliä, jonka voimakkaat iskut saivat jähmettymään. Tämä geeli toimi äärimmäisen tehokkaana iskunvaimentimena. Käsissään kullakin vartijalla oli lamautinase. Mustat pyssyt muistuttivat ulkomuodoltaan konepistoolia. Turvallisuushaksi osoittautuva henkilö saisi osuman kumikuorisesta sylinterinmuotoisesta ammuksesta, joka tarttuisi kiinni kahdella pienellä metalliväkäsellä, jotka johtaisivat lamauttavaa sähkövirtaa kehon läpi. Vyötärölle kiinnitettynä vartijoilla oli kaksi äänikranaattia. Kaikkien sisälläolijoiden odottavat katseet olivat kiinnittyneet aukiolle pystytetyllä korokkeella seisovaan keski-ikäiseen mieheen, jolla oli yllään tummanharmaa liituroitapuku. Mies oli Länsi-Venäjän presidentti Dimitri Bodrov. Korokkeen molemmin puolin seisoivat kaksi valkoasuista vartijaa valmiina puolustamaan presidentin henkeä. Presidentin kasvot, jyrkällä leualla ja harmaansinisillä älykkäillä silmillä varustettuna, näkyivät lähikuvassa kahdelta suurelta älymuovikankaalta, jotka oli ripustettu metallipylväiden väliin molemmin puolin korokkeen taakse. Kunnioitusta herättävä kalju kiilteli auringossa kuin säteillen presidentillistä arvokkuutta yleisön päälle. Korokkeen alla oli pieni musta laatikko jossa vilkkui pikkuinen vihreä valo. Se oli lähetin joka vastasi alueen kattavasta julkisen paikan suojauksesta. Julkisen paikan suojaus oli käytössä muun muassa useimmissa kouluissa ja ostoskeskuksissa ympäri maailmaa. Jokaisessa laillisessa tavallisen kuluttajan saatavilla olevassa aseessa oli vastaanotin joka tunnisti lähettimen lähettämän signaalin. Kun ase tuli julkisen paikan suojauksen piiriin, se lukittui eikä näin ollen toiminut suojatulla alueella. Aseet oli suunniteltu siten, että vastaanotinta oli lähes mahdotonta irrottaa rikkomatta asetta. Tekniikka oli tullut myös kauko-ohjattaviin lennokkeihin sen jälkeen kun niitä oli alettu hyödyntää pommi-iskuissa kiinnittämällä niihin langattomasti laukaistavia räjähteitä. Jos alueelle kuitenkin ilmaantuisi härväli joka ei reagoisi suojaussignaaliin, oli sitä varten korokkeen lähellä myös kolmas vartija jonka vieressä seisoivat kolmella tukevalla metallijalalla eriskummallinen laite. Laite toi mieleen jyrkän kaukoputken, jonka toiseen päähän oli kiinnitetty lautasantenni ja toiseen kädensijat. Se oli tykki. Se ei kuitenkaan ampunut mitään kiinteää, niinkuin perinteinen tykki, vaan voimakkaita sähkömagneettisia pulsseja. Tällaiset pulssit saivat elektroniset laitteet ylikuormittumaan ja menemään epäkuuntoon. Laitteen virtalähde oli siihen johdolla kytketty maassa lepäävä musta laatikko. Dimitri Bodrov vilkaisi hermostuneesti rannekellonsa älynäyttöä jo ties kuinka monennen kerran tänään. -Vielä viisi minuuttia, hän ajatteli. Siitä oli kauan kun hän oli viimeksi puhunut näin suurelle väkijoukolle. Bodrov oli luonteeltaan melko helposti hermoileva mies. Hän oli kuitenkin ansiokkaasti omaksunut taidon pysyä rauhallisena ja antaa kuvan voimakastahtoisesta persoonasta aina tarpeen vaatiessa. Se olikin välttämätöntä jos tahtoi päästä korkealle politiikan koukeroisessa pelissä. Katsellessaan odottavien kasvojen merta presidentti Bodrovin mieleen juontui väkisinkin ajatus siitä, että joukossa oli joku joka tahtoi hänelle pahaa. Hän yritti karkottaa ajatuksen mielestään ja vakuuttaa itselleen että

turvajärjestelyt olivat aukottomia. Erityisesti hänen mieltään rauhoitti mittatilaustyönä nanokuiduista valmistettu puku, joka turvamiesten asujen tavoin oli luodinkestävä. Ilmassa pörräsi muutama lehdistön kuvaajalennokki. Näihin nelikoptereihin, jotka olivat erityisluvan kanssa alueen sisällä, oli syötetty julkisen paikan suojauksen ohittava tunnuskoodi, sen jälkeen kun ne oli tarkastettu huolellisesti. Muuta aseistusta kuin se sallittu, eli kamera, ei ollut löytynyt. Kamerakin oli, tavallaan, eräänlainen ase. Sillä pystyi tuhoamaan ihmisen. Kuvissa, ihan niinkuin sanoissakin, oli voimaa. Taitavasti käytettynä niillä pystyi alentamaan tai korottamaan ihmisiä ja asioita. Lehdistön koptereiden lisäksi muutama lamautinaseella varustettu virkavallan lennokki tarkkaili väkijoukkoa mahdollisen poikkeavan käytöksen tai aseiden näköisten esineiden varalta, jotka ne oli ohjelmoitu tunnistamaan. Väenpaljouden lisäksi Bodrovia jännitti myös se, että hänellä oli merkittävää asiaa sanottavanaan. Pääosin häneen puheensa tulisi käsittelemään sitä, että rahavirtoja tulaisiin merkittävästi kääntämään asekehittelystä talouden parantamiseen. Hän oli tullut siihen tulokseen, että oli tuhoon tuomittu tie ja pohjaton rahanielu yrittää pysyä ajan tasalla Yhdysvaltojen supersotakoneiston kanssa, ja oli siksi ajanut tätä päätöstä koko vaikutusvallallaan. Vaikka monet tulisivat siunaamaan häntä siitä, hän tiesi myös saavansa vihamiehiä. Huomenna hän matkustaisi Pietariin ja tapaisi Itä-Venäjän presidentin. Tarkoituksena oli lämmittää maiden välejä ja keskustella mahdollisesta takaisin yhdistymisestä. Presidentin aloittaessa puheensa saapui pieni kärpänen aitojen sisäpuolelle ja kulki ilman halki yli ihmiskasvojen meren. Tämä kärpänen ei ollut mikä tahansa kärpänen. Se ei nimittäin ollut luomakunnan edustaja alkuunkaan, vaan kone: pikkuinen robotti, jota tuntematon taho jostain matkan päästä ohjasi. Kärpänen löysi tiensä presidentti Bodrovin paidankauluksen selkäpuolelle. Se upotti hyvin ohuen metallisen kärsänsä presidentin niskaan. Suoritettuaan tehtävänsä se lennähti pois, eikä puhumaan keskittynyt presidentti ollut huomannut yhtään mitään. Kremlin muurien kätköissä, virka-asunnossaan valkeaseinäisessä huoneessa Dimitri Bodrov istui koristeellisella vaalealla sohvalla ja tarkisti vielä kertaalleen huomisen vierailun aikataulua. Hänen liikuttaessaan sormiaan älykellon näytöllä liukuivat ilmassa leijuvan aikataulun kohdat ylöspäin. Aikataulun hänen silmiensä eteen toivat rannekelloon yhteydessä olevat älylasit. Noustessaan ylös sohvalla Bodrov tunsu yllättäen rinnassaan rajua puristavaa kipua, joka sai hänet taipumaan kaksinkerroin. Hän haukkoi henkeään. Apu oli vain muutaman älynäytön kosketuksen päässä, mutta hän oli niin shokissa ettei ehtinyt toimia ennen kuin äkisti menetti tajuntansa. Lattialla makaavan presidentin sydän oli pysähtynyt. Hänen elimistössään jylläävä bioteknisesti muunneltu myrkky alkoi hiljalleen hajota huomaamattomiksi ja harmittomiksi aineiksi.